

Vântoasele

George Coșbuc

Să ne ferească Dumnezeu
Și audă-ne din cer cuvântul!
Mi l-a înghițit acu pământul,
Și-atâta om aveam și eu!
Mi l-am întors în pat cu mâna,
Și-am fost la babe și la vraci
Și-am dat și milă la săraci -
Și mi-a murit la săptămână!

De suflet noi voiam să-l dăm
Și-l dădeam gata-n mâna morții!
Era voinic; trăsesese sorții,
Și-am tot zorit să-l însurăm.
Găsisem una mai de gazdă -
Căci nu eram nici noi din drum
Dintâi n-o vruse nicidecum
Dar s-a mai dat și el pe brazdă.

Și ne-am gătit după puteri,
Cu lăutari s-aducem fata,
Cu vin și chef, precum e data -
Țin minte toate, ca de ieri.
Și câți nuntași! Să-i spună pragul!
Și-afară ger, ca la Crăciun.
Mireasa ici, dincolo nun,
Și-n mijloc el, mai mare dragul!

Și-așa deodată l-au cuprins
Călduri - c-a fost și cald în casă -
El a ieșit de după masă
Îmbujorat de vin și-aprins.
Și până să băgăm de seamă,
Vântoasele-și făcură rost -
Și dacă nu știu eu ce-a fost,
Atunci eu nu știu cum mă cheamă!

În curte el de vorb-a stat
Cu doi flăcăi. Și vezi, deodată.
Așa din vorbă așezată
Gemu cu glasul înfundat;
Apoi cu mâinile-amândouă
Și-a rupt cămașa de pe el -
Flăcăii spun, dar nu la fel;

Dar drept e cum vă spun eu vouă.

Că vâjâia vârtej de vânt,
Pe când vorbeau: plecase râul!
Și undele-nghițind flăcăul
L-au ridicat de pe pământ.
Și se făcu-n văzduh roșeață
Ca-ntr-un pahar cu sânge-umplut -
Băiatul meu era pierdut
Când s-a mai limpezit de ceață!

Ce-a fost apoi - la Dumnezeu
Sunt toate câte sunt să fie!
Ce-a fost apoi, pământul știe;
Dar spui ce-am auzit și eu -
Că l-au văzut fugind orbește
Se jură vameșul, de-i ceri,
Și doar el nu-i copil de ieri
Să nu-nțeleagă ce vorbește!

- „Venea ca un nebun spre rău.
Din jos de pod! Și cu mirare
Eu stam să văd ce gânduri are,
Că-n vad e apa până-n brâu.
Pe mal s-a desculțat în grabă,
Trecând prin râu. L-aș fi strigat,
Dar m-am temut că-i apucat
Și-mi prind cu Necuratul treabă.

Pe mal dincolo nu-l văzui
Să-și tragă cizmele-n picioare.
Fugea de-a razna pe răzoare
Desculț, așa - de maica lui!”
Vezi, nu i-au dat răgaz la multe!
Și eu l-am tot rugat frumos:
- „Să-mbraci măcar cevași pe dos”.
Dar parc-a fost el om s-asculte!

Și-așa în neștire l-au purtat
Cum nici nu te gândești cu gândul!
Trei sate l-au purtat de-a rândul!
Și-acolo, într-al treilea sat
Bătu-n ferestre la o casă -
Ei, vezi, și să te miri ce spun:
din om întreg te fac nebun,
Și din voinic, neom te lasă.

Ei spun așa ca s-a ținut

Cu văduva din cas-aceea.
Dar eu nici nu cunosc femeia -
Și-a fost apoi, că nici n-am vrut
Să știu de ea. Și-am stat întruna.
Am stat de el ca să-l însor,
Și el, văzând că-i tot dăm zor,
S-a lepădat de ea cu buna.

Și-acolo, Doamne, mi l-au dus,
De ne-a stricat tot rostul vieții!
Și-l așteptam la horă, bieții,
Și, galbeni-ceară, când ne-au spus
Flăcăii, cari au fost cu dânsul:
Eu n-aveam lume pe pământ
Să știu pe care lume sânt,
Așa mă podidise plânsul.

A doua zi, pierit zăcea
În ieslea grajdului, pe paie.
Și-ar fi putut din el să taie
Bucăți-bucăți, că nu simțea.
N-avea putere-n el să-și tragă.
Nici sufletul, și-așa răpus
Zăcea pe Țol cu fața-n sus
Cu ochii stinși și fără vlagă.

În două zânele l-au rupt,
I-au stors și sângele cu-ncetul
Căci nu putea să-și miște, bietul,
Nici ochii-n cap! Și i-au mai supt
Și glasul, ca pe muți lăsându-l;
Iar noi din gură-i n-am putut
S-aflăm ce-a fost și ce-a făcut,
Și nu-i puteam ghici nici gândul!

Îi dase ceasul rău în drum!
De nu-mi ieșea atunci din casă,
Eu n-aș fi de copil rămasă,
Că l-aș avea băiat și-acum!
Așa... mi l-a înghițit pământul
Și-atâta om aveam și eu -
Să ne ferească Dumnezeu
Și audă-ne din cer cuvântul!